

PATRIARHUL IERUSALIMULUI ȚINE UN DISCURS LA CONGRESUL AL VII-LEA AL LIDERILOR RELIGIILOR MONDIALE ȘI TRADIȚIONALE

Evenimentul interreligios de două zile a debutat săptămâna aceasta în capitala Kazakstanului, Nur-Sultan. Oficiali guvernamentali și lideri spirituali din întreaga lume s-au reunit săptămâna aceasta în Kazakstan pentru cel de-al 7-lea Congres al liderilor religiilor mondiale și tradiționale.

La evenimentul interreligios cu tema „Rolul liderilor religiilor mondiale și tradiționale în dezvoltarea spirituală și socială a civilizației umane în perioada post-pandemică” au participat reprezentanți ai creștinismului, iudaismului, islamului, șintoismului, budismului, zoroastrismului, hinduismului și ai altor religii, printre care Preafericirea Sa Patriarhul Teofil al III-lea al Ierusalimului, conducătorul Bisericii Catolice, Papa Francisc, Marele Imam al Al-Azharului din Egipt, Sheikh Ahmed El-Tayeb, printre alții.

Preafericirea Sa Patriarhul Teofil al III-lea a ținut următorul discurs:

Domnule Președinte,

Domnule secretar,

Stimați colegi participanți,

Doamnelor și domnilor,

Dorim să ne exprimăm recunoștința față de conducerea acestui Congres pentru invitația dumneavoastră de a ne adresa acestei

distinse adunări de lideri religioși și cercetători din întreaga lume. Ne-am adunat aici într-o vreme, fără precedent pentru viața noastră, de conflicte și războaie profunde și extinse, instabilitate economică, strămutarea populațiilor, consecințele continue ale pandemiilor și diviziuni politice și sociale profunde în aproape fiecare colț al lumii noastre.

Ne-am adunat aici în primul rând ca reprezentanți ai diferitelor noastre tradiții religioase. În centrul tuturor marilor tradiții religioase istorice se află valorile păcii, justiției și reconcilierii. Toate tradițiile religioase au în centru valoarea supremă a păcii: pacea dintre Dumnezeu și umanitate, pacea în cadrul familiei umane și pacea dintre umanitate și creație.

O perspectivă creștin-ortodoxă asupra păcii și instaurării păcii începe cu pacea care se află în inima lui Dumnezeu însuși. După cum citim în Noul Testament, „fericiți făcătorii de pace, căci aceea fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mt. 5, 9). Într-adevăr, potrivit Sfântului Pavel, de la Dumnezeu vine pacea desăvârșită, pacea care „covârșește orice minte” (Fil. 4:7). Pacea este fundamentul oricărei relații cu rânduială divină.

Noi, cei care venim din Ierusalim – care înseamnă „temelia păcii” – înțelegem puterea păcii care dă naștere la coexistență, respect reciproc și armonie. Pacea este mama armoniei, pentru că dacă nu există pace în inima omului, unde locuiește duhul lui Dumnezeu, nu poate exista pace între semeni sau între restul creației. Această dorință de pace din natura noastră umană ne atrage, indiferent de tradiția noastră religioasă, departe de meschinăria interesului personal care duce la violență și conflict, spre o cumpătare nouă și radicală și spre o preocupare pentru celălalt, pentru străini, pentru cei aflați în nevoie.

Pacea se naște din compasiune, iar căutarea păcii este un act de voință din partea credinciosului. Așa cum se spune în

Sfânta Scriptură:

Să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și s-o urmeze (1 Pet. 3:11)

Si de asemenea este scris:

Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat (Ps. 84:11).

Vedem aici puterea păcii și a făuririi păcii, care este o poruncă dumnezeiască și, prin urmare, trebuie să luăm acest lucru în serios și să îl traducem în acțiuni reale.

Realitatea de pe teren este că ne confruntăm cu provocări incontestabile. Întreaga umanitate este amenințată în mod real. Prin urmare, este misiunea noastră morală și obligația noastră morală, în calitate de lideri religioși, de a face tot ce ne stă în putință pentru a-i ajuta pe liderii noștri civici și politici să ia în considerare importanța păcii. Căci Dumnezeu “nu este al neorânduiei (ἀκαταστασία în greacă), ci al păcii” (1 Cor. 14:33). Mai mult, ar trebui să ne amintim că trebuie să urmăm „dreptatea, credința, dragostea, pacea” (2 Tim. 2:22) și că „pacea și liniștea” (1 Thess. 5:3) sunt miezul vocii lui Dumnezeu pentru familia umană.

Nu se poate nega faptul că, de-a lungul timpului, omenirea a suferit din cauza războiului și a violenței. Războiul și violența nu vin de la Dumnezeu și de aceea marele profet Isaia ne îndeamnă să ne reamintim responsabilitățile noastre și să nu stăm degeaba, spunându-ne:

Preface-vor săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul. (Is. 2:4)

Acesta nu este doar un sentiment poetic; este o provocare dumnezeiască pentru toți cei care dețin poziții de autoritate. Astfel, imposibilul devine posibil.

Fie ca Dumnezeu Cel Atotputernic, Dumnezeul păcii, de la care învățăm puterea păcii, să ne lumineze mințile și să ne ghideze gândurile în timpul acestui Congres, și fie ca Dumnezeu să ne dea puterea și înțelepciunea de a ne întoarce în țările și comunitățile noastre reînnoiți în angajamentul nostru de a fi mesageri ai zidirii păcii lui Dumnezeu în timpul nostru.

Vă mulțumim din nou pentru că ne-ați găzduit.”